

vyklizení a odevzdání jde, právo nedopouštějící výkon exekuce, nejsou účastníky exekučního řízení, nýbrž třetími osobami, jež nemohou odporovati příkazu, aby nemovitost byla odevzdána vydražiteli, rekursem, nýbrž mohou uplatniti svůj odpor, že jim přísluší k předmětu dotčenému exekucí právo, nedopouštějící výkon exekuce, jen žalobou podle § 37 ex. ř., nehledíc ovšem k oprávnění domáhati se nápravy podle § 68 ex. ř., pokládají-li se za stíženy postupem při výkonu exekuce. Nezáleží na tom, zda právo, o něž třetí osoba opírá svůj odpor, bylo zapsáno do pozemkové knihy, čili nic. V projednávané věci příslušelo proto proti příkazu, aby vydražená nemovitost byla odevzdána vydražiteli, právo k rekursu jen povinným Robertu P. a Marii P., kteří také jedině jako povinní byli uvedeni v usnesení soudu prvé stolice, nikoliv však i rekurentu Antonínu F., jenž opírá svůj odpor proti příkazu, aby vydražená nemovitost byla odevzdána vydražiteli, o to, že užívá vydražené nemovitosti na základě nájemního práva, zapsaného v pozemkové knize.

Čís. 17521.

Služební poměr mezi školníkem a místní školní obcí je vždy poměrem soukromoprávním.

Při zkoumání otázky, zda došlo mezi uvedenými stranami platně ke služební smlouvě, jest se zabývatí namítanou neplatností usnesení místní školní obce, z nichž se odvozuje její smluvní projev.

Zaměstnanec se může při uzavření služební smlouvy platně vzdáti nároku na plné započtení legionářských let do služební doby výměrou, určenou zákonem č. 462/1919 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv I 2595/38.)

Žalobce byl ustanoven školníkem v S. a jeho služební poměr byl upraven dekretem ze dne 5. října 1923, jehož odst. VII c) zní takto: Konečně usnesením místní školní rady v S. ze dne 28. března 1923 na základě zákona ze dne 20. prosince 1922 č. 394 Sb. z. a n. § 19 a důvodových zpráv k němu převeden Jste byl dnem 1. ledna 1923 na platový systém státních zřizenců na základě skutečného stavu ze dne 31. prosince 1922 takto: Zařaděn Jste do prvního stupně platového státních zřizenců se služným 3.684 K, místním přídavkem 744 K. Na rok 1923 byl Vám povolen dále obnos 2.872 K — na výpomocnou sílu. Odměny za čištění smluveny zvláště. Na jednotný drahotní přídavek a přídavek na dítky, jako mají zřizenci státní, nároku podle zákona nemáte. Další postup, služební doba atd. dítí se bude podle pragmatiky, platné pro státní zřizence. Služební požitky budou Vám vypláceny jako dosud měsíčně předem u pokladny místní školní rady v S. Nově upraven byl služební poměr žalobcův dekretem ze dne 13. prosince 1934 a dodatkem k témuž ze dne 18. prosince 1936, jimiž žalobce byl zařaděn od 1. ledna 1935 do 10. stupnice plat. podle zák. ze dne 20. prosince 1922 č. 394 Sb. z. a n. se služným 6.828 K, místním přídavkem 1.368 K, celkem 8.196 K s možností zvýšení ke dni 1. ledna 1938. Požitky podle těchto

dekretů byly žalující straně vypláceny. Žalobce tvrdě, že mu mělo býti vyměřeno služné podle zák. č. 394/1922 Sb. z. a n. (§ 19), pokud se týče podle zák. 103/1926 Sb. z. a n., domáhá se rozdílu mezi služným mu skutečně vypláceným a služným, jež mu podle řečených zákonných předpisů patří. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce byl přijat do služeb žalované po veřejné soutěži 1. dubna 1921 jako školník, dne 1. ledna 1922 byl jmenován definitivním zřízencem. Při nastoupení služby bylo mu z legionářských let započteno 2 roky a 5 měsíců do postupu a pense. Teprve v dekretu z 13. prosince 1934 byla započtena mu legionářská doba trojnásobně a to 4 roky, 9 měsíců. K výtce odvolatelově jest uvážiti, že soudu ne náleží zkoumati platnost usnášení strany žalované, jež je orgánem správním. Propočítání legionářské doby trojnásobně není předpisem kogentním, neb žalobce byl přijat na základě úmluvy soukromoprávní, a nemůže od původní dohody ustupovati. Ostatně později mu legionářská doba byla trojnásobně propočtena. V § 19 zák. č. 394/1922 Sb. se praví: Služební požitky práv a nároků, pokud přesahují z tohoto zákona vyplývající míru, musí býti od 1. ledna 1923 uvedeny na míru podle tohoto zákona. Podle § 212 zák. č. 103/1926 Sb. nesmějí služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zák. č. 394/1922 Sb. přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné, nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů. Podle § 214 pl. zák. byl zákon č. 394/1922 Sb. z. a n. zrušen, vyjmajíc díl II a ustanovení §§ 18 a 19. Z toho je patrné, že není tu předpisu, podle něhož bylo žalobce převést na platový systém zaměstnanců podle zákona č. 103/1926 Sb. Předpisy ty vylučují pouze služné vyšší než zaměstnanců státních a platový systém zaměstnanců státních tvoří pouze hoření hranici dosažitelného služného. Tyto zákony měly za účel srovnati platy obou kategorií zaměstnanců a ulehčiti finančním břemenům svazků veřejnoprávních a jim postavených na roveň se zřetelem k zatížení jich zaměstnaneckými požitky. Vůli zákona vyhověla strana žalovaná, když žalobce dekretem ze dne 13. prosince 1934 ke dni 1. ledna 1923 převedla na platový systém státních zřízenců, třebaž nikoliv s jejich platem. Neprávem dovolává se odvolatel na znění odst. II dekretu z 5. října 1923 a slov »pokud se tímto dekretem neustanovují odchylky pro Vás příznivější«, neboť tyto příznivější odchylky se týkají jen požitků tímto dekretem upravených. Na platový systém podle zák. č. 103/1926 Sb. nebyla strana žalovaná povinna žalobce převáděti, také toho nikdy neučinila a proto platí pro něho základní úmluva, podle níž byl do zaměstnání přijat. Tomu nikterak nevádí, že plat žalobcův byl podroben srážkám ze stejných důvodů úsporných podle zákona jako zaměstnanců státních. Nárok žalobcův byl by jen tehdy odůvodněn, kdyby žalobce byl býval přijat podle platového systému zák. č. 103/1926 Sb., neb kdyby alespoň později byl převeden na tento platový systém, rovnocenně se zřízenci státními. To se nestalo.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Žalobce především tvrdil, že schůze místní školní rady v S. ze dne 23. března 1921 a ze dne 28. března 1923 nebyly platně svolány. Odvolací soud se tímto tvrzením žalobcovým neobíral vycházeje z právního názoru, že soud není oprávněn přezkoumávati platnost usnášení se místních školních rad, poněvadž tyto jsou orgánem správním. Než tento právní názor jest mylným. Správným jest právní závěr odvolacího soudu, že služební poměr mezi školníkem a místní školní obcí jest vždy poměrem soukromoprávním a že sporné nároky z takového poměru lze uplatňovati pořadem práva. Z toho však plyne, že soudy jsou i oprávněny, aby přezkoumaly, zda k projevu vůle místní školní obce došlo orgánem k tomu oprávněným a způsobem k tomu určeným, neboť jen tak lze posouditi, zda vůbec došlo mezi místní školní obcí a školníkem platně k smlouvě služební a jakého obsahu tato smlouva jest. Poněvadž žalobce opírá své tvrzení, že byl převeden na platový systém státních zaměstnanců, i o usnesení místní školní rady ze dne 28. března 1923 a poněvadž dále neplatností jejího usnesení ze dne 23. března 1921 do-
ličuje též, že se platně nevzdal započtení polovice legionářských let, jde o okolnosti pro spor rozhodné, neboť, byla-li obě dotčená usnesení skutečně neplatná, jak to žalobce tvrdí, nemohlo by z těchto neplatných usnesení býti nic odvozováno. Měl se proto odvolací soud předem obí-
rati tvrzením žalobcovým, že schůze místní školní rady v S. ze dne 23. března 1921 a ze dne 28. března 1923 nebyly platně svolány, a provésti důkazy o tom nabídnuté, aby bylo lze podle skutkových zjištění učině-
ných z těchto důkazů posouditi, zda obě dotčené schůze byly platně svolány čili nic a zda tedy i tehdy učiněná usnesení byla platná (§§ 17, 18 a 27 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 292 Sb. z. a n.). Dospěje-li odvo-
lací soud k závěru, že schůze a usnesení místní školní rady ze dne 28. března 1923 byly platné, bude na odvolacím soudu, aby se též obíral tvrzením žalobcovým, že do zápisu o schůzi ze dne 28. března 1923 bylo
dodatečně vepsáno, že odměna za čištění, jež byla žalobci v této schůzi povolena, jest jen pro rok 1923, ač bylo usneseno, že jest to odměna stálá, jež se má každoročně ve výši v zápisu určené vypláceti, neboť protidůkaz o obsahu zápisu o průběhu schůze jest zásadně podle § 292, odst. 2 c. ř. s. přípustný (podobně Sb. n. s. 3099). Odvolací soud dále vůbec nepřihlížel k tvrzení žalobcovu, že místní školní rada neprávem nepřihlížela pro určení celkové služební doby žalobcovy k služební době, po níž byl žalobce zatímním školníkem, resp. mu tuto služební dobu za-
početla nesprávně jen jednou polovicí. Bylo proto již z těchto důvodů pro vadnost řízení a nesprávné právní posouzení (§ 503 č. 2 a 4 c. ř. s.) napadený rozsudek zrušiti (§ 35 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) a věc vrá-
titi odvolacímu soudu k novému jednání a rozhodnutí. K ostatním vývo-
dům dovolání lze za daného stavu věci ještě dodatí toto: Pokud jde o vy-
týkanou vadnost řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), nelze ještě z toho, že místní školní rada usnesením ze dne 29. prosince 1920 rozhodla, že má býti
vypsán na místo školníka konkurs do 15. ledna 1921 za podmínek, jež stanoví zákon, usouditi, že tím bylo vyjádřeno, že se místo školníka

obsadí podle předpisů zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., neboť ze slov »za podmínek, jež stanoví zákon« plyne jen, že při vypsání konkursu měly býti zachovány pro způsob vypisování konkursu zákonem předepsané podmínky. Bylo proto i zbytečným prováděti o tomto tvrzení žalobcovu jím nabídnuté důkazy. Totéž platí o nabídnutém důkazu osvědčením ministerstva národní obrany o tom, že započítatelná léta žalobcova vzhledem na konanou službu legionářskou byla 4 roky 9 měsíců, neboť nebylo o této skutečnosti mezi stranami sporu. Zbytečným bylo také prováděti důkazy revisní zprávou, dotazem na obec S. a výslechem stran o tom, že zaměstnanci obce S. byli převedeni na platový systém státně-zaměstnanecký, neboť v tomto sporu jde jen o platové poměry žalobce, jenž nebyl zaměstnancem politické obce S. K výtkám nesprávného právního posouzení lze vzhledem na to, že nebyl dosud bezvadně zjištěn skutkový stav, uvést jen to, že zásadně jest dovoleno, aby zaměstnanec při uzavření služební smlouvy platně prohlásil, že se vzdává toho, aby mu byla legionářská léta plně započtena do služební doby výměrou určenou v zákoně č. 462/1919 Sb. z. a n., neboť jde o nárok poskytnutý právní normou zaměstnanci a může proto takový nárok zaniknouti i pozitivní dospisicí oprávněného (Bohuslav č. 12766).

Čís. 17522.

Pokud nejde o klamavý údaj podle § 2 zákona proti nekalé soutěži, uvádí-li firma koncernu ve vlastních inserátech, že jde o největší továrny světa na určité zboží a poukazuje při tom též na zahraniční podniky, jež sice náležejí ke koncernu, jsou však právně a daňově samostatné.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv I 459/39.)

Žalující firma přednesla, že žalovaná, jež jest její soutěžitelkou ve smyslu § 46 zák. proti nekalé soutěži, uveřejnila v časopise: »Die W.« inserát, který vykazuje v dolejší části vyobrazení továrních budov v Praze XIII., v Praze XIV., Drážďanech, v Paříži, v New Yorku, v Barceloně a ve Varšavě. Vedle těchto vyobrazení je údaj »4.500 dělníků a zaměstnanců« a pod tímto text: »Továrny firmy W. et Co. v Praze, Drážďanech, v Paříži, v Barceloně, Varšavě, New Yorku, jsou denně v nejlepší spolupráci. 472 patentů ve většině států ručí za dokonalost našich výrobků. Výrobky W.-Kohinoor byly udělením 2 Grand prix na mezinárodní výstavě v Paříži 1937 znovu potvrzeny za nejlepší. W. a Co., Praha XIII., největší továrny světa na moderní šatní spinadla.« Musí tedy každý čtenář inserátu míti za to, že žalovaná má továrny nejen v Praze, nýbrž i v Drážďanech, v Paříži, New Yorku, v Barceloně a ve Varšavě a že zaměstnává 4.500 dělníků a zaměstnanců. Tyto údaje nejsou pravdivé. Žalovaná strana jest veřejnou obchodní společností a veřejnými společníky jsou: Jindřich W., Eduard M., Zikmund W. a Ing. Vojtěch P. Mimo to jest tato firma majitelkou firmy W. a spol., která má